

A világ leggazdagabb aranybányája a — tengerfenék

A híres "Artiglio" hajó befutott az angliai Brest kikötőbe, hogy a tél időben ott veszle...

munka, amelyet súlyos szerencsétlenség szakított meg. Az "Artiglio" személyzete egy hajó...

Azután erős, bősies munka következett. A buvárok azonban minden erőfeszítésük ellenére...

Rövid szünet után 1931-ben tovább folyt a munka és óriási mágnesekkel sikerült az az egyik vasláda...

"Rusinszko" most fizet a "felszabadítás"-ért

A prágai statisztikai hivatal most tette közzé az ugynevezett rusinszki nagy város...

nünk, mert ennek alapján főszájk meg a régi magyar városokat magyar jellegűté...

A KALAP

IRTA: BABAY JÓZSEF

Meggörnyedten ballagott előre a cigány, lassan, nehéz terherrel, lélektele meg-megcsuk...

látni, sem ércsen szólni nem illet most a szívéhez. A temetőből jön. Az Árpád gyerek sűrjé...

gától megfosztották Ungvárt, Huszót, Körösmeszét, holott, ha a zsidókat is a magyarokhoz szá...

Százötven éves a repülés

November elején nyílt meg Párisban a Montgolfier fiúvek emlékére megörökítő kiállítás, amely egyuttal visszatekintést nyújt...

hívták. Nevét jobban kell ismernünk; vagy legalább is ugyan, mint sok valmerő feldezőt. Rozier mintegy nyolcvan lábnyira emelkedett föl a föld...

Nagysikerű kabaréestély

a windsori szinpadon

Zsufofálás megtöltött terem közönsége győzőrködött a windsori református műkedvelő...

rész a munkában: Mrs. Antal, Mrs. Boda, Bíró Sándorné Mrs. Daróczy, Mrs. Dókus, Mrs. Hajdu, Mrs. Hajnal, Mrs. Hüsty, Mrs. L. Járánházy, Mrs. J. Jesszenszky, Mrs. Kozora, Kiss Jánosné, Mrs. Rozl. Mrs. Temesy, Mrs. Toró, Rimaszombathy István...

A három egyfelvonásos népies vigjátékot nagy lelkesedéssel és hozzájárulással, kitiindóan alakították a műkedvelők. Szabó János rendező a díszletezést, szín és fényhatásokat is ügyesen állította be a szerep meglegelő hangulatainak kiemelése érdekében.

Szombaton, nov. 11-én, a fegyverszünet emléknepján a magyar asszonyok nagy buzgósággal áruktak izletes magyar sűteményeket a windsori piacra a ref. egyház javára. A következő asszonyok vettek

nov. 24-én az Óhazába indul a Nőegylet ez alkalommal tisztelőre család teaesélyt rendezett 12-én este a templom basementjében. Az asszonyok pompás sűteményeket raktak az asztalokra...

A kedves, családias, rögtönzött műsoron Nagy Bálint és Bartha Balázs szavazatokat adtak elő, Rimaszombathy István a nép szeretetét küldte a szülőhazába; Antal Juliska énekelte, a növendék leányok közül Toró Margit Kopasz Zsófia, Járánházy Helén triot adtak elő. Szabó Imre "Bus magyarok imádkoznak" c. hazafias dalt énekelte el. Végül pedig Dr. Molnár megmaghatva közönte meg a kedves figyelmet. A kedves estély a Himmusz elénklésével ért véget.

KANADAI DOLLÁRJÁT GYORSAN, BIZTOSAN ÉS A LEGMAGASABB ARFOLYAMON KÜLDI AZ ÓHAZÁBA GEORGE SZABO 272 Main Street -- WINNIPEG, MAN. Hajójegyek részlete is, Bevándorlási engedélyek.

A „Kanadai Magyar Ujság” angol leckéi

MIRŐL AKAR OLVASNI ANGOL LECKÉT? — TUDASSA A SZERKESZTŐSÉGGEL!

Table with 3 columns: English text, Hungarian text, and a third column with additional text. It lists various phrases and their translations.

TIZEZER JAPÁN KÉSZ FELÁLDOZNI ÉLETÉT

A japán tengerészeti vezető-görög most kísérletezik egy újfajta torpedóval, amely a feltalálás szerinti halálos biztonsággal eléri a célponttal szolgáló hajót, ha valaki a torpedó hüvelyében foglalt helyet. A torpedó hüvelyében helyet foglaló irányító maga is feltétlenül odavész.

nem kevesebb, mint 10.000 tengerész jelentek. Ismeretes, hogy az orosz-japán háborúban a világ csodálatát vívta ki a japánok önfeláldozása, mikor egy hasonló alkalommal többször tizezer japán jelentkezett arra, hogy Port-Arthur ostrománál egy feltétlenül halált jelentő aknákat helyezzen el.

AZ A SAJTÓ SEGÍTHET LECKŐBET, MELY ÉPÍT ÉS NEM AZ, MELY ROMBOL!

Összekuporodott erdei tigri-

sekk módján és inas nyakán újra hátrafelé csigázott a feje. A folyosó homályába beszuikálták hegyüket az agancsok, a foga-szon társas némaságban botok, esernyők, egy vékony Flobert, két messzelátó és alattuk a csodálatosan szép kalap... Szinte hívja. Huzza a szívet. Jaj! Milyen meglepő a színe... Zöld, akár a tormalevelű eső utca. Örö-cimpái megdömbölyödnék, sőt-törös szája szétnyílik. Balke-zével megemelt téte nehezét, mert rátenyerel a lépcsőszele. Felkel. Jó lenne ugyan megmondani, szép, alázatos szóval, hogy elmegy, iltagyja a teknők árát, az egész tíz pengőt, csupán a kalapot viszi el. Két nyárfateknőt is annyit, mint ez a kalap... Még ha a fészolgabiró ur kalapja is. Lop most? Hát hiszen lop, no, valljuk csak meg, de hát istenem-Devlám, aki ezzel él már havannyolc éve óta... Aztán meg nem is olyan lopás ez, mint a többi. Ez csak érték csere vagy hogyan is hívják böregény-nyelvek. Ősi törvény. Mondjon ítéletet, akinek szántja a szívet.

kiáltás szakadt ki a folyosóról. Koppányi döngött kifelé. A lépcsőnél megállt és villámoló szemé ráfordult a cigányra. — Hát engem akartál meglönni, te vén gazember, akasztófára való, hogy a villógó menekülje ketté a derekadat! Trezka! Hol a fűtykös? A dáde térdre rogyott. — Naccságos, gyenyverti mér-gű fészolgabiró ur, az szíven eljen meg alulról felfelé, ha igaz! Itt hagytam meg a teknő árát is csókolom az szírgalmas térdét, csak kesenni voltam! — Mi az? — ütötte meg a cigány három szava Koppányi fülét. — Csak egy percre vittem el a kalapot, csak kesenni voltam a kegyelmes Kossuth fejedelem-nél. Látható volt, amit Koppányi magasba derékult alakja egy kisse megrögyött. Különös meglepődöttség ült egyszerre elhalványuló arcára. Kitéglülő pupillájával meredt a cigányra. Szógtak a füllébe a szavak, szongtak, harsogtak, vad, térítő erővel: kalap, köszönni, kegyelmes Kossuth fejedelem... Szinte megcsuklott bele a szíve. Fájt. Majd valami boldog melegség ömlött végig rajta, mint visszatérő ősz napfény a tölglyóráson. Érezte, hogy elpirul a homloka. Szívébe beléamart a vén cigány zokogása. Aztán mosolyogva fordult Vásáros csodórhöz: — Köszönni, fiam a figyelmet — mondtotta — hiába, hiába, öregszem. Megfeledeztem róla, hogy odaadtam a kalapot ennek a vén purdának. Csak adda vissza neki édes öcsém. Meg ezt a tíz pengőt is. Két teknőt vettem az öregől. Aztán besietett a szobájába. Leült egy régi, rozsbázottes karosszékbe, szemben Kossuth Lajos turini arcképével. És sugars, meleg tekintettel sokáig nézte az Örök Ideált...

— No, csak fordulj vissza velem, te Lucaszéké megrablója te éppen dében sirt elem két szolt. Árt a Trezka gazda'szony, hogy szétvált a teknője, se mosni, se dagasztani nem lehet, hát megveszem azokat a pudvás teknőket! Meleg, édes bizsergés járta át a cigányt. — Hogy ázs a sentészes pis-lantású lsten áldja meg a Tereszke naccságát, meg a naccságosságban is tekintetes fészolgabiró urat! Csendesen ballagtak előre. Csönés volt a kisvárosi ucca délután is, szinte bánatos. Az állami elemi iskola elé értek. Az állami elemi iskola előtt komor fenység között magas kölöpcő-gúlián áll Kossuth Lajos szobra. Patinás máz a bronza. Kelet felé néz komoly, drága, magyar arca. Kelet felé, messze, átnéz szinte a barátok tornyának falán. Koppányi mikor odaér a szobor vonalába, felveti a fejét, a szép, ószarcu büszke fej keményen ül a nyakon. Arca átmelegszik, szemöldöke összehuzódik, tüskéi szinte zörögnek. Aztán megemeli a gyönyörű, vadon-tatuj báronykalapot... Kémli a cigányt, vajjon ki-ne-köszönt a fészolgabiró? Sehol egy testes lélek. Még a szegény jó Szilágyi borbély sem áll az üzlet előtt. Az amerikai bazáron sem. Se elől, se hátul. Fész-keleddik benne az erdei kíváncsiság, hiába, rejtelmes ember egy fészolgabiró. Előreből siet, bár alig bírja már válla a két teknőt. — Kinek páráncsolta a kö-ső-nést naccságodonban a tekintetes fészolgabiró ur? — Vaksí roma! — mordult rá az öreg — nem látod, ki lakik ott a fenyvesfák között? Jár a szeme a cigányt, mintha tengelye lenne, lehaljól, kémjel, széttátul a szája. — Vákuljon meg, aki látja!

— Kossuth Lajos apánk szobra áll ott, látod-e hogy bőjke ki a szemed a szurony! — harsog Koppányi és megint lekerül a kalap lélekfehér selyemhajáról. Meghajol súlyos térhével a földre, most már tudja. Egygyéként is tudta, hisz látta már ezerszer. — Pérsé, — dadogja békitón, — a naccságos, szent Kossuth Lajos fejedelem, hogy a jó Isten éltesse a háldokló porozsát-ban! — Nahát! — veti oda a szót Koppányi, de már sokkal bekü-lékenyebben. Előveszi a tárcáját kisse tétozónak az ujjal, de a következő pillanatan hátranyúl a keze. A cigány szeme oda-villan. Szivar! Szivar! Szivar! Elkappja, hogy majd el nem botlik! — Oh, hogy a végtelen nágy Átyáuristen rákjá rá az áldásos-ka naccságos fészolgabiró ur-ra, hogy kerülje el a kehegés mind eszen, mind a másvilágion! Nagyot dobban a pincealjas udvar, amikor a cigány ledobta a két súlyos teknőt. Trezka né-tí odaintett neki, jőjjen csak a szarvasagancsokkal megszufolt folyosóküszöbre, akad egy bögre kávé. Jó karéj rozsenkeré-mellé, két nagy császárkorte-hozzá. Fel is üdül tőle a ködös-képi vándorgalagonya, amelyet bizonyosan utszéli fának te-meztet a Teremtő, de elhagyta a helyét, büntetésből hát cigány emberré változott. Néha hátrafordult. Bekémlelt a folyosón. A vadonatúj, csillós játsszószálas nyulzörkalap fel-volt akasztva az ajtó melletti fogásra. Tenyerébe csuklott a vén nomádféj. Hej, ha neki egyszer ilyen gyönyörű kalapja volna. Befedné az évek szöges fés-széljével hullámosra öszített fűrt-jeit. És milyen gyönyörűség lenne megszívemli vele Kossuth Lajost az elemi iskola előtt...